

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIII. Narratio de Regulo Edessenorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

λεγόντα, τόν τε σὺν αὐτῷ τῇ ὁμοίᾳ ψήφῳ λι-
 μηθέντα, τῆς αὐτῆς τῆς ἐδομῆκοντα κλησεως
 ἡξιώσας κατέχειλόθῃ. καὶ Θαδδαῖον δὲ ἕνα
 τῶν αὐτῶν εἶναι φασὶ περὶ ἑκὶ ἰσορείαν ἐλθῆ-
 σαν εἰς ἡμᾶς, αὐτῶν καὶ μάλα ἐκθήσομαι. καὶ
 τῶν ἐδομῆκοντα δὲ πλείους ἔρωτησας περὶ
 νέναι μαθητὰς ἑυροῖς ἀνὴρ πηρήσας, μάτε-
 ρε χρωμῆρῳ τῷ Παύλῳ, μάτων τῶν ἐν νε-
 κρῶν ἔγεσεν ὠφθαλμῶν αὐτῶν φήσαντι, πρῶτον
 μὲν Κηφᾶ. ἔπειτα τοῖς δώδεκα καὶ μάτων τέ-
 τας, ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ.
 ὧν πᾶσι μὲν ἐφασκε κεκοιμηῆσθαι, πλείους δὲ
 ἐπὶ τῷ βίῳ καθ' ὃν καιρὸν αὐτῶ ταῦτα συνε-
 τήθετο, ἀείναναι. ἔπειτα δὲ ὠφθαλμῶν τῶν Γα-
 κῶβω φησὶν εἰς δὲ καὶ ἔτῃ τῶν Φερρυμῶν
 ἔρωτησας μαθητῶν, ἀλλὰ μὴ καὶ ἀδελ-
 φῶν ἴδῃ. εἶθ' ὡς πρῶτα τέττας καὶ μίμησιν τῶν
 δώδεκα πλείων ὅσων ὑπαρξάντων Ἀπο-
 σόλων, οἷος καὶ αὐτὸς ὁ Παῦλῳ, πρῶτον
 λέγων. ἔπειτα ὠφθη τοῖς Ἀποστόλοις πᾶσι.
 ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῶν δώδεκα καὶ τῶν Θαδ-
 δαῖον ἰσορείας ἡμῖν λεχθείσης τοιούτῳ γέλο-
 νεν ὁ τρέπῃ.

A adscriptus est, & alterum illum qui
 cum Matthia pari suffragio fuit hono-
 ratus, fama est ex illo cœtu septuaginta
 Discipulorum fuisse. Thaddæum præ-
 terea unum ex illis fuisse ferunt. De
 quo historiam quæ ad nos usque perve-
 nit, mox narraturus sum. Quod si
 quis observare velit attentius, plures
 quàm septuaginta reperiet Servatoris
 nostri Discipulos, vel ex unius Pauli
 testimonio: Qui Christum postquam
 à mortuis suscitatus est, primo omnium
 Cephæ apparuisse dicit, deinde duo-
 decim, & post hos plus quam quin-
 quentis fratribus simul. Ex quibus non-
 nullos quidem mortem obiisse, plerof-
 que verò adhuc superstites fuisse tradit
 cum hæc scriberet. Inde Jacobo illum
 apparuisse testatur. Unus hic ex se-
 ptuaginta Discipulorum numero, ac
 præterea ex fratribus Domini fuisse
 perhibetur. Postremò cum præter
 duodecim essent alii complures qui in-
 star illorum Apostoli dicebantur, cu-
 jusmodi etiam erat Paulus, hæc adjun-
 git. Deinde visus est omnibus Apосто-
 lis. Sed de his fatiis. Historia verò de
 Thaddæo cujus supra mentionem feci-
 mus, hujusmodi est.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Ἱστορία περὶ τῶν Ἐδεσσηνῶν δυναστῶν.

Ἡ τῶν Κυρίων καὶ Σωτηρῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
 στοῦ Θεοῦ, εἰς πάντας ἀνθρώπους τῆς
 οὐρανόθεν δωάμεως ἐνεκεν βοιωμη-
 μείων ὅσων καὶ τῶν ἐπ' ἀλλοδαπῆς πορρωτά-
 τω ἐτῆς Ἰουδαίας, νόσων τε καὶ πανθῶν πα-
 θῶν ἐλπίδι Θεραπείας ἐπήγετο. ταῦτα τῷ βασι-
 λεὶ Αἰγύπτου, τῶν ὑπερὶ Ἐυφρατῆν ἔθνῶν
 ἑπισημότατα δυναστῶν, πάθει τ' σῶμα
 δεινῶ καὶ ἑραπιδῶ ὅσον ἐπ' ἀνθρωπεία
 δωάμεν κατὰ φθερόμην, ὡς καὶ τὸ νό-
 μα ἔρωτησας πολὺ καὶ τὰς δωάμεν συφώ-
 νως πρὸς ἀπάντων μαρτυρημάτων ἐπίθετο,
 ἰκέτης αὐτῶ πέμψας δι' ἑπιστολῆς γίνε-
 σθαι, τὸ νόσος τυχρὴν ἀπαλλαγῆς ἀξιών. ὁ δὲ
 μὴ τότε καλοῦν ὑπακούσας, ἑπιστολῆς
 γουὶ αὐτὸν ἰδίας κατὰξιοῖ, ἕνα τῶν αὐτῶ
 μαθητῶν ὄνομα ἔλθῃ Θεραπεία τῆς νόσου,
 ὁμῶς τε αὐτῶ Σωτηρῶν καὶ τῶν πρῶτον κόντων
 ἀπάντων ὑπερὶ νεμῶν. ὅσα εἰς μακρὸν δὲ
 ἀεὶ αὐτῶ ἐπληροῦτο τὰ τ' ἐπαγγελίας.
 καὶ γουὶ τῶν ἐν νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ

CAPUT XIII.

Narratio de Regulo Edessenorum.

DOMINI ac Servatoris nostri Jesu
 Christi Divinitas cum propter ad-
 miranda illius opera ubique jam cele-
 bris esset, innumerabiles ab externis
 & à Judæa remotissimis regionibus,
 & cujusmodi doloribus aff-
 lictos spe recuperandæ salutis attraxer-
 ant. Itaque Rex Agbarus qui gentibus
 trans Euphratem positis non sine laude
 præerat, cum gravi morbo, & qui hu-
 mana ope curari non poterat, consu-
 meretur; simulatque de Jesu nomine
 ubique diffusio ac de stupendis ejus mi-
 raculis quæ omnium testimonio firma-
 bantur, accepit, missis per tabellarium
 literis, supplex eum rogavit ut se mor-
 bo liberaret. At ille tum quidem vo-
 canti minimè est obsecutus. Literas ta-
 men ad eum scribere non recusavit, qui-
 bus unum è discipulis suis qui ipsum sa-
 naret, missurum se esse pollicebatur, ne-
 que ipsi solum sed omnibus propinquis
 & familiaribus salutem præstiturum.
 Nec multò post ad exitum perducta
 sunt quæcunque ei promissa fuerant.
 Nam post resurrectionem CHRIS TI

Cum hoc
 cap. con-
 fer Ni-
 ceph. c.
 7. lib. 2.
 & Eva-
 grium l.
 4. c. 29.

ejusque in caelos adscensum, Thomas A
 unus è duodecim Apostolis divino quodam impetu impulsus, Thaddaeum unum è septuaginta CHRISTI discipulorum numero Edessam misit, ut Christi doctrinam illis gentibus nuntiaret. ejusque operâ Servatoris nostri promissa exitum fortita sunt. Cujus quidem rei testimonium habemus ex ipsius Edessæ in qua tum regnabat Agbarus, tabulariis desumptum. Siquidem in monumentis publicis, in quibus antiquitates urbis & res Agbari gestæ continentur, hæc etiam ad nostram usque ætatem conservata reperimus. Operæ pretium igitur fuerit ipsas epistolas audire, quas ex archivis depromptas è Syrorum lingua fideliter transtulimus in hunc modum.

Exemplum epistolæ scriptæ à Rege Agbaro ad Iesum, & ad eum missæ Hierosolyma per Ananiam cursorem.

Agbarus Princeps Edessæ JESU Servatori bono qui in finibus Hierosolymorum apparuit, salutem. Nuntiatum est mihi de te & de curationibus quas absque herbis & medicamentis operaris. Fama enim est casus visum, claudis gressum abs te restitui, leprofos mundari, demones & immundos spiritus expelli, diuturnis morbis oppressos sanari, mortuos denique suscitari. Quæ cum omnia de te audirem, sic in animum meum induxi, aut te revera Deum esse, qui è caelo delapsus hæc efficias, aut certè DEI Filium. Proinde ad te scripsi, orans ut nos invisere, morbumque nostrum sanare non graveris. Audio enim Judæos tibi obtrectare, & insidias in caput tuum struere. Est mihi civitas parva quidem illa, sed ornata, D
 quæ nostrum utrique sufficiat. Et hæc quidem ita scripsit Agbarus, cum divini luminis radius eum modicè tum quidem collustrasset. Nunc epistolam quam ei Iesus per eundem tabellarium rescripsit, audiamus, brevem illam quidem, sed virtutis & efficacæ plenissimam. Quæ sic habet.

Rescriptum Iesu ad Agbarum Regem per Ananiam cursorem.

Beatus es Agbarus qui in me credideris quem nõ vidisti. De me enim scriptum est, eos qui me viderint, non credituros in me, ut ii qui non viderint, credentes

Α τῶν εἰς ἕρπενες ἀνοδὸν αὐτῶν, Θωμᾶς τῶν Ἀποστόλων εἰς τῶν δώδεκα, Θαδδαῖον ἐν δεξιμῶν ἢ αὐτὸν τῶν ἑβδομηκοντα τῶν Χριστοῦ μαθητῶν κατελευθέρων, κινήσει θεοτέρα ἢ πῶ τῶν Ἐδεσσαν κηρυκᾶ ἢ εὐαγγελιστὴν τῆς πατρὸς τῶν Χριστοῦ διδασκαλίας ἐκπέμπει πάντα τε δι' αὐτῶν τῆς ἑσώτηρος ἡμῶν τέλος ἐλάμβανεν ἐπαγγελίας. ἐχρῆς κ' ἐτάτων ἀνάγκη πῶν μαρτυρίαν, ἐκ τῶν κ' Ἐδεσσαν τοπικῶν καὶ βασιλευσσομένην πόλιν γραμματοφυλακείων ληφθεῖσαν. ἐν γοῦν τοῖς αὐτοῖς δημοσίοις χάριται, τοῖς τὰ παλαιὰ ἢ τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀγβαρον περαθέντα παρὲν ἔχουσι, ἢ ταῦτα εἰσέπει καὶ νῦν ἔξ ἐκείνων πεφυλαγμένα εὐεργετῶν. εἰδὲν ἴσῳ ἐκ αὐτῶν ἐπακροσαστῶν ἑπιστολῶν, διὰ τῶν δεξιῶν ἡμῶν ἀναληφθεῖσων, καὶ τὸνδε αὐτοῖς ῥήμασιν ἐκ τῶν Συρων Φωνῆς μετέβληθεισῶν τὸν τρέπον.

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς γραφίσσης ὑπὸ Ἀγβαρου τοπάρχου τῆς Ἰουδαίας, καὶ περιφθίσης αὐτῶν δι' Ἀνανία ταχυδρόμου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἀγβαρος τοπάρχης Ἐδέσσης Ἰησοῦ σωτῆρι ἀγαθῶ ἀναφανέντι ἐν τόπῳ Ἱερουσόλυμων χαίρειν. ἦκυσά μοι τὰ παρὲν ἢ τῶν σῶν ἰαμάτων, ὡς ἀνοδοφάρμακων ἐ βότανῶν ὑπὸ σῶν ἰνομένων. ὡς γὰρ λόγῳ, τυφλοὺς ἀναελεῖν ποιεῖς, χωλῶν παρὰ λείν, ἢ λεπτοὺς καλεῖς, ἢ ἀκαθάρτα πνεύματα ἐ δαίμονας ἐκβαλλῶς, ἐ τῶν ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένων θεραπεύεις, ἢ νεκρῶν ἐγείρεις. καὶ ταῦτα πάντα ἀκρίτως παρὲν σῶν, ἢ νῦν ἐθέλω τὸ ἕτερον τῶν δυοῦ ἢ ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς, ἢ καταβάς ἀπὸ τῶν ἕρπενων ποιεῖς ταῦτα ἢ ὅς εἰς τῶν Θεῶν ποιωῦν ταῦτα. διὰ τῶν τῶν γράφας ἐδέηθην σε σκλήνηαι παρὲν με, ἢ τὸ παρὲν ὄρα, θεραπεύσαι, ἢ γὰρ ἦκυσά ὅτι ἐ Ἰουδαῖοι κατὰ γοῦν ζῶσι σε ἢ βέλονται κακῶσά σε. πόλις ἢ μικροῦται μοι ἐστὶ ἢ σεμνή, ἢ πῶς ἔξαρκεῖ ἀμφοτέρως, ἢ ταῦτα μὴ ἔχως ἐγραψῶς, τῆς θείας αὐτὸν τῶν μικρῶν ἀναστάσης ἐλάμψεως. ἀξίον ἢ ἐ τῆς πρὸς τῶν Ἰησοῦ ἀπὸ διαδ' αὐτῶν γραμματοκομισῶν ἀποσταλείσης ἐπακροσαστῶν, ὀλιγοστῶν μὴ, πολυδυνάμει δὲ ἑπιστολῆς, τῶν ἐχρῶσιν ἢ αὐτῆς τὸν τρέπον.

Τὰ ἀντιγραφέντα ὑπὸ Ἰησοῦ δι' Ἀνανία ταχυδρόμου τοπάρχου Ἀγβαρου.

Ἀγβαρος, μακάριος εἰ πιστεύσας ἐν ἐμοὶ μὴ ἐωρακῶς με. γέγραπται γὰρ παρὲν ἐμῶν, τῶν ἐωρακῶς με μὴ πισύσειν μοι, ἢ οἱ μὴ ἐωρακῶτες

TIBERIUS.

κότες, αὐτοὶ πισεύσωσι καὶ ζήσωσιν. ἀεὶ ὃ ἔ
 ἐγραμμάς μοι ἐλθεῖν πρὸς σε, δεῖον ἐστὶ πάντα δι
 ἀπέσταλναι, ἐνταῦθα πληρῶσαι με. καὶ μὲ
 π̄ πληρῶσαι, ἕως ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν
 δόπος εἰλαυλά με. καὶ ἐπειδὴ ἀναληφθῶ, ἀπο
 σελῶ σοι πᾶ τῶ μαθητῶν μου, ἵνα ἰάσῃ αὶ σε
 τὸ πάθῃ, καὶ ζῶν σοὶ καὶ τοῖς σω σοὶ πρὸ
 χηται ταῦται ὅ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπὶ ταῦτα
 σωῆσθαι τῆ Σύρων Φωνῆ. Μετὰ ὃ τὸ ἀναληφ
 θῆναι τὸν Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ
 Θωμᾶς, Θαδδαῖον τὸν δόπος οἰον, ἕνα τῶν ἐξ
 δομήκοινα. ὃς ἐλθὼν κατέμνηρε πρὸς Τωβίαν
 τὸν ἑ Τωβία, ὡς δὲ ἠκούσθη ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ δὴ
 λῃ γέγονε διὰ τῶ ἐπιτελεμῶν αὐτοῦ θαυ
 μασιῶν, ἐμυλῶθη τῷ Ἀγβαρῷ ὅτι ἐλθὼν ἐν
 δόπος οἰον ἐνταῦθα ἑ Ἰησοῦ, κατὰ ἕως ἐπέστει
 λές σοι. ἠρξάλο οὖν ὁ Θαδδαῖος ἐν δυνάμει
 Θεοῦ, θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν,
 ὡς τε πάντας θαυμάζειν. ὡς δὲ ἠκούσεν ὁ Ἀγ
 βαρῃ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ θαυμάσια ἀ ἐ
 ποιεί, ὡς ἐθεράπευεν ἐν ὀνόματι καὶ δυνάμει
 Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἰσχυροῖα γεγονεν, ὡς ὅτι αὐτὸς
 ἐστὶ ἀεὶ ὃ ἑ Ἰησοῦς ἐπέστειλε λέγων, ἐπειδὴ
 ἀναληφθῶ, δόπος τελεῶ σοι πᾶ τῶ μαθητῶν
 μου, ὅστις τὸ πάθῃ σε ἰάσεται. μετὰ καλε
 σάμηνον οὖν τὸν Τωβίαν, παρ' ὃ κατέμνηρεν,
 εἶπεν. ἠκούσθη ὅτι ἀνὴρ ἰς δυνάμει ἐλθὼν ἀπὸ
 Ἰερουσαλὴμ, καλεσμένοι ἐν τῆ σῆ οἰκίᾳ, καὶ
 πολλὰς ἰάσεις ἐπὶ ὀνόματι Ἰησοῦ ἐργάζεσθαι. ὁ
 ὃ εἶπε ναι Κύριε ξενῃ πρὸς ἐλθὼν, ἐνώκησε
 παρ' ἐμοὶ καὶ πολλὰ θαύματα ἔπειλει. ὁ ὃ
 ἀνάγαγε αὐτὸν, ἔφη, πρὸς με. ἐλθὼν ὃ ὁ Τω
 βίας πρὸς Θαδδαῖον, εἶπεν αὐτῷ. ὁ τοπάρχης
 Ἀγβαρῃ μετὰ καλεσάμηνός με, εἶπεν ἀνα
 γαεῖν σε παρ' αὐτὸν, ἵνα θεραπεύσῃς αὐτῷ τ
 πάθῃ. καὶ ὁ Θαδδαῖος ἀναβάνων ἔφη, ἐπει
 δὴ πρὸς δυνάμει παρ' αὐτὸν ἀπέσταλμα. ὁρ
 θίσας οὖν ὁ Τωβίας τῆ ἐξῆς, καὶ πρὸς ἀλαβῶν
 τὸν Θαδδαῖον, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀγβαρῃ ὡς δὲ
 ἀνέστη, παρῶν καὶ ἐσῶν τῶ μερῶν αὐτοῦ,
 πρὸς ἀχρηῖμα ἐν τῷ εἰσέναι αὐτὸν, ὄραμα μέ
 γα ἐφάνη τῷ Ἀγβαρῷ ἐν τῷ πρὸς ὄπῳ ἑ
 δόπος οἰον Θαδδαῖος. ὅτε ἰδὼν Ἀγβαρῃ,
 πρὸς ἐκινήσε τῷ Θαδδαῖῳ. θαυμά τε ἔχε
 τὸς ἀειεσιῶτας πάντας. αὐτοὶ γὰρ ἔχ ἰσχυ
 ροῦ καὶ τὸ ὄραμα, ὁ μόνῳ τῷ Ἀγβαρῷ ἐφάνη.
 ὃς καὶ τὸν Θαδδαῖον ἠρξῃ, εἰ ἐπ' ἀλη

A vitam accipiant. Quod verò ad me scri
 bis ut ad te proficiscar, hic necesse ha
 beo omnia implere propter quæ sum
 missus, iisque demùm absolutis, ad il
 lum qui me misit, reverti. Ceterum
 cum primùm ad eum me recepero, ex
 Discipulis meis aliquem ad te mittam,
 qui & morbum tuum curet, & vitam ti
 bi tuisque omnibus præstet. His episto
 lis hæc etiam Syriaco sermone erant ad
 juncta. Post ascensum Jesu Christi, Ju
 das qui etiam Thomas dictus est, Thad
 dæum Apostolum, unum è septuaginta,
 ad Agbarum misit. Qui cum illuc
 advenisset, apud Tobiam Tobiae filium
 divertit. Postquam verò fama de ejus
 adventu & de miraculis quæ ab ipso e
 debantur increbrescere cæpit, nuntia
 tum est Agbaro advenisse illum Apo
 stolum Jesu, sicut per literas promiserat.
 Cæpit igitur Thaddæus morbos quos
 libet & languores divina virtute sanare,
 adeo ut cuncti admiratione caperentur.
 Proinde cum Agbarus ab illo pa
 trata miracula audivisset, & quo pacto
 per nomen ac virtutem Jesu Christi
 morbos fugaret, in suspicionem addu
 ctus est hunc ipsum esse, de quo Jesus
 olim ad se perscripserat his verbis: Cum
 primùm me ad eum recepero, ex Dis
 cipulis meis aliquem ad te mittam, qui
 & morbum tuum curet, & vitam tibi
 tuisque omnibus præstet. Accito igitur
 Tobia cujus hospitio utebatur, accepi,
 inquit, potentem quemdam virum
 profectum Hierosolymis apud te di
 versari, & plurimas morborum cura
 tiones in nomine Jesu ab illo fieri. Ad
 hæc Tobias: Certè, inquit, Domine,
 peregrinus quidam apud me est, qui
 plurima edit miracula. Tùm Agbarus:
 illum velim ad me adducas. Igitur To
 bias domum reversus, sic Thaddæum
 allocutus est: Agbarus hujus civitatis
 Régulus accersivit me, jussitque ut te
 ad ipsum perducerem, quo ipsius agri
 tudinem cures. Cui Thaddæus: Perga
 mus, inquit, quandoquidem ejus potis
 simum gratia sum missus. Postridie ergo
 Tobias mane assumpto Thaddæo, ad
 Agbarum perrexit. Cumque esset in
 gressus, Agbarus proceribus suis cir
 cumsept' in ipso intrantis Thaddeji vul
 tu divinum nescio quid videre sibi visus
 est: quo conspecto statim Thaddæum
 adoravit. Mirabantur omnes qui ade
 rant, quippe qui nihil horum vidissent
 quæ Agbaro apparuerant. Tùm Agbarus
 Thaddæum interrogavit: Tunc, inquit,
 E

Discipulus es Iesu Filii Dei qui hæc ad me scripsit: ex Discipulis meis aliquem ad te mittam qui & morbum tuum curret, & vitam tibi tuisque omnibus præstet. Cui Thaddæus: quandoquidem, inquit, maximam fiduciam posuisti in Servatore Iesu qui misit me, idcirco ad te sum missus. Quod si deinceps magis ac magis in eum credideris, fient omnia quæ postulas, prout fidem habebis. Hic Agbarus: aded, inquit, credidi ei, ut Iudæos qui illum in crucem egerunt, bello appetere & ad internecionem delere voluerim, nisi metus imperii Romani me ab hoc consilio revocasset. Tum Thaddæus: Dominus (inquit) noster & Deus Iesus Christus quidquid à Patre mandatum fuerat, exsecutus est, perfectisque omnibus ad parentem suum est reversus. Cui Agbarus: et in ipsum, inquit, credidi & in Patrem ipsum. Tunc Thaddæus: Propterea, inquit, manū tibi impono in nomine Domini nostri Iesu. Quo factō statim Agbarus morbo & egritudine quā laborabat est liberatus. Magnaque eum admiratio tenuit, quod sicuti de Iesu famā acceperat, re ipsa per Thaddæum Discipulum ipsius & Apostolum impletum videbat, qui absque ullis medicamentis herbisque ipsum pristinae valetudini restituisset: Nec verò ipsum solummodo sed & Abdum quemdam Abdi filium po dagrā laborantem. Qui cum supplex ad Thaddæi vestigia provolutus esset, benedictionem ab eo per impositionem manus accipiens sanatus est. Plures quoque alii ex eadem civitate ab eodem Apostolo curati sunt, multaque miracula perpetrata cum Verbum Dei illic prædicaret. Post hæc verò Agbarus sic Thaddæum allocutus est: Quæcunque facis, inquit, Thaddæe, ope divine virtutis abs te fieri credimus, eaque de causā te non mediocriter admiramur. Sed quæso te expone deinceps nobis de Iesu ipsius adventu, qualis & cuiusmodi is fuerit: & de potentia eiusdem, qua demum vi atque virtute tot & tanta quæ auditu accepimus perpetravit. Et Thaddæus: Nunc quidem, inquit, parcam dicere, quandoquidem ad verbum Dei palam omnibus nuntiandum sum destinatus. Crastino verò congregam tibi omnes civitates tuas: Et verbum Dei coram illis prædicabo vitæque sermonē in eorum mentibus seram, exponens de adventu Iesu Christi, cuiusmodi fuerit, & de eius-

A θείας μαθητῆς εἰ Ἰησοῦ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὃς εἰρήκει πρὸς με. Αποστέλω σοὶ ἕνα τῶν μαθητῶν μου, ὃς εἰς ἰάσασαί σε τὸ πάθος, καὶ ζωὴν σοὶ καὶ τοῖς σωσοὶ παρέξει πᾶσι. καὶ ὁ Θαδδαῖος εἶπεν ἔπειτα μεγαλῶς πεπίσθικας εἰς τὸν ἀποστείλαι με Κύριον Ἰησοῦν, διατέτο ἀπεστάλῃ πρὸς σε. καὶ πάλιν ἐὰν ἴθι πλεον πεισθεύσης εἰς αὐτὸν, ὡς ἂν πεισθεύσης ἐξαί σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου. καὶ ὁ Ἀγβαρὸς πρὸς αὐτὸν ἔτῳς Ἰησοῦσα φησὶν ἐν αὐτῷ, ὡς καὶ τὰς Ἰουδαίους τὰς εὐαρώσασας αὐτὸν. βελτιθῆναι δυνάμιν ἀσθαλαβῶν καλῶ φύσαι, εἰ μὴ διὰ τῶν βασιλείων τῶν Ῥωμαίων ἀνεκότητι τῆς προθέσεως. καὶ ὁ Θαδδαῖος εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς τὸ θέλημα τῷ πατρὶ ὡς πεπλήρωκε, καὶ πληρώσας, ἀνελήθη πρὸς τὸν ἐαυτὸν πατέρα. λέγει αὐτῷ Ἀγβαρὸς καὶ γὰρ πεπίσθικας εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν. καὶ ὁ Θαδδαῖος διὰ τῆτο, φησὶ, τίθῃ μὲν χεῖρά μου ἐπὶ σε ἐν ὀνόματι αὐτῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ. καὶ τῆτο πράξῃς ὡς ἔλαχῃ μαθεύσθη τῆς νόσου καὶ ἡ πάθος εἰς χεῖν. ἰθαύμα σέ τε ὁ Ἀγβαρὸς, ὅτι καθὼς ἠέκασαι αὐτῷ πρὶ τῷ Ἰησοῦ, ἔτῳς τοῖς ἔργοις παρέλαβε διὰ τῶν μαθητῶν αὐτῶν καὶ Ἀποστόλων Θαδδαῖος ὃς αὐτὸν ἀνδο φαρμακείας καὶ βελτιθῶν ἑθεράπιδσεν. καὶ εἰ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀβδὸν τὸν τῷ Ἀβδὸν ποδάγραν ἔχοντα ὃς καὶ αὐτὸς περσελθὼν ὑπὸ τὰς πόδας αὐτῶν ἐπεσεν, δι' ἧς τε διὰ χεῖρας λαβῶν ἑθεράπιδσθη. πολλὰς τε ἄλλας συμπολίτας αὐτῶν ὁ αὐτὸς ἰάσατο Ἀπόστολος, θαμασίαν καὶ μεγάλα ποιῶν, καὶ κηρύσων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. μὲν δὲ ταῦτα ὁ Ἀγβαρὸς, σὺ Θαδδαῖε εἶπεν, σὺ δυνάμει τοῦ Θεοῦ ταῦτα ποιεῖς, καὶ ἡμεῖς σε αὐτοὶ ἰθαύμασαμεν. ἀλλ' ἵθι ἵθι τοῖς δέομαί σε, διηγήσασαί μοι πρὶ τῆς ἐλευσεως τῷ Ἰησοῦ πῶς ἐγένετο, καὶ πρὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ ἐν ποῖα δυνάμει ταῦτα ἐποίησας, ἅπαντα ἠέκασαμεν. καὶ ὁ Θαδδαῖος, καὶ μὲν σιωπήσομαι εἶπεν, ἐπειδὴ κηρύξαί τὸν λόγον ἀπεστάλῃ. αὐτὸν δ' ἐκκλησιάσον μοι τὰς πολίτας σε πάντας, καὶ ἐπ' αὐτῶν κηρύξω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπερῶ ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τῆς ζωῆς, ὡς τε τῆς ἐλεύσεως τῷ Ἰησοῦ καθὼς ἐγένετο, καὶ ὡς τῆς Ἀποστολῆς αὐτῶν, καὶ ἕνεκα τῆν ἀπεστάλην ὑπὸ

τῶ πατρὸς, καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ μυστηρίων ὧν ἐλάλησεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ποῖα δυνάμει ταῦτα ἐποίησεν, καὶ τῆς καινῆς αὐτῆς κηρύξεως, καὶ περὶ τῆς σμικρότητος καὶ δουλείας καὶ περὶ τῆς ταπεινώσεως τῶ φαινομένου ἐξωθεν ἀνθρώπου, καὶ πῶς ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐσμικρῶεν αὐτῷ τῷ θεοῦ ὅσα τὸ Ἰσραὴλ ἐπάθει, καὶ πῶς ἐσαυράθη, καὶ κατέβη εἰς τὸν ἀδόν, καὶ διεσχίσε φεαγμὸν τὸν εἰς αἰῶνα, μὴ χιρῶντα, καὶ ἀνέστη, καὶ σιμνήσθη νεκρὸς τῶ ἀπ' αἰῶνων κεκοιμημένος, καὶ πῶς κατέβη μόνος, ἀνέβη ἡ μὲν πολλὰ ὄχλοι πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ πῶς καθήκει ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς μὲν δόξης ἐν τοῖς ἔργοις, καὶ πῶς ἐλθὺν σὺν μέλλει πάλιν μὲν δόξης καὶ δυνάμεως κρίναι ζῶντας καὶ νεκρὸς, ἐκέλευσεν οὖν ὁ Ἀγθαρος, τῆ ἔσθην σιμᾶσαι τὰς πολίτας αὐτοῦ, καὶ ἀκῶσαι τὴν κήρυξιν Θαδδαίου· ἡ μὲν ταῦτα προσέταξε δὲ θῆναι αὐτῷ χρυσὸν καὶ ἄσημον, ὃ δὲ οὐκ ἐδέξατο εἰπὼν· εἰ ταῦτα ἡμεῖς ἀκαταλελοίπαμεν, πῶς τὰ ἀλλότρια ληψόμεθα; ἐπεὶ ἄχθη ταῦτα τοῦ ἀρακοῦ καὶ τῆς ἀκοῦσῶς ἔτει ἀ καὶ οὐκ εἰς ἀχθῆσθαι πρὸς λέξιν ἐκ τῆς Σύρων μέγα ἐληθένα φωνῆς, ἐν ταῦτά μοι καί κειρὸν κείτω.

Ἐκκλησιαστικῆς ἰσοετίας λόγος πρῶτος
τέλος.

Finis Libri primi Historiae
Ecclesiasticae.